

Andante.

Hvad er det dog, hvad fattes dig o Kiere! ak, u--for--klar--lig gaa--de--fuld du

er; Og barnlig i din Fryd og i din Smerte du laller kun om dunkle Fö--lel--ser.

2.

Vær stille Barn, du gjør mig saa urolig
Og her er ingen, som dig kan forstaae,
Sov rolig Barn, sov i din snevre Bolig,
Sov sødt sov sødt, og hvil i Fred du smaae.

4.

Tidt bærer jeg dig hen hvor Glæden stöier,
Blandt Menneskene bærer jeg dig om,
Men Glædens høie Raab dig ei fornöier;
Og Menneskenes Vrimmel er dig tom.

6.

Kun naar du hörer søde Melodier
Af Harpens Klang og Pigens høie Bryst,
Da slumrer du i blide Fantasier,
Og kan dog drömme om en dunkel Lyst.

3.

Ak nei for dig er ingen Roe at finde,
Siig er du syg, hvad heller hungrer du,
Tidt hörer jeg, du sukker høit derinde,
Og altid laller altid bærer du.

5.

Tidt bærer jeg dig hen i Eensomheden,
Og i Naturens blide stille Skjöd;
Men ogsaa der du sukker midt i Glæden,
Og tit min Taare paa din Vugge flöd,

7.

O ton da Harpe, Pige lad din Stemme
Jndlulle venlig Barnet i mit Bryst,
At det et Öjeblikkes Blund kan glemme,
At det er sygt og drömme Haab og Tröst.

Jagenmann.